

Arrest

nr. 102 273 van 2 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IIde KAMER

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 6 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 april 2011 tot weigering van toekenning van een visum gezinshereniging, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 juni 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 juni 2011 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 71 847 van 14 december 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het arrest van de Raad van State van 11 januari 2013 nr. 222.014 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 december 2011 nr. X wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2013.

Gehoord het verslag van de waarnemend kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster is op 7 januari 2009 gehuwd met de heer A.T., van Ivoriaanse nationaliteit, die op 23 februari 2006 in België erkend werd als vluchteling.

1.2. Op 18 maart 2010 dient verzoekster een tweede aanvraag in voor het bekomen van een visum gezinshereniging bij de Belgische ambassade in Dakar (Senegal).

1.3. Op 1 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot uitstel van het nemen van een beslissing aangaande de visumaanvraag.

1.4. Op 1 oktober 2010 vraagt de gemachtigde van de staatssecretaris het advies van het parket van de procureur des Konings. Op 1 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris opnieuw een beslissing tot uitstel van het nemen van een beslissing aangaande de visumaanvraag.

1.5. Op 20 april 2011 wordt de echtgenoot van verzoekster in België gehoord.

1.6. Op 26 april 2011 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake de erkenning van de huwelijksakte.

1.7. Op 29 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van toekenning van het visum gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing die gemotiveerd is als volgt :

"(...)

Op basis van artikel 10,§1, al.1, 4 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15/09/2006, werd er een visumaanvraag ingediend door mevrouw K. N., geboren te C., van Guinese nationaliteit.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 07/01/2009 werd afgesloten met de heer T. A., geboren te B., erkend vluchteling van Ivoriaanse origine;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens het toepasselijk recht en in het bijzonder rekening houdende met de artikels 18 en 21;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde - exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat onverenigbaar is met de openbare orde.

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat eert dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde.

Overwegende dat volgende feiten duidelijk aantonen dat artikel 148 bis van het B.W. van toepassing is: Het administratieve dossier bevat de volgende elementen:

De heer T. kwam in 2008 naar België waar hij op 23/02/2008 werd erkend als vluchteling afkomstig uit Ivoorkust. De man verklaarde in zijn asielaanvraag sinds 2001 gehuwd te zijn met T. A. (toen 21 jaar).

Uit de gezinssamenstelling van het CGVS blijkt de man sinds 2002 gehuwd met H. F. °1982, tevens van Ivoriaanse nationaliteit. Deze vrouw overleed op 26/11/2004. Betrokkene verklaarde verder 1 kind te hebben, T. M. (3 maand in 2003)

Op 07/01/2009 huwt de man in Guinea met de aanvraagster.

Overwegende dat uit het verslag van de ambassade (opgesteld aan de hand van een interview met de vrouw) blijkt dat de aanvraagster geen enkele kennis heeft ten aanzien van haar echtgenoot. Ze verklaart verder dat haar man eerder gehuwd was maar dat hij zijn familie "verloren" heet. Aangaande de genaamde T. M. verklaart de vrouw dat dit de naam is van de vader van de man. Mevrouw rept met geen woord over het kind van haar echtgenoot.

Hst dossier bevat evenmin enig bewijs van een duurzame relatie.

Overwegende dat het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen in haar advies, opgesteld op basis van het gevoerde onderzoek in België, verder volgende elementen toevoegt:

- snelle gang van zaken: betrokkenen hebben elkaar ontmoet in 2008. Nadien keerde de man begin 2009 nog een keer terug naar Guinee: bij die gelegenheid vond het huwelijk plaats. Ze hebben elkaar voorafgaand aan het huwelijk slechts 1 maal ontmoet, na het huwelijk zagen ze elkaar niet meer terug. De man stelt dat hij zijn echtgenote 3 maal per week belt, maar kan dit niet aantonen,

- vaag ontmoetingsrelaas: betrokkenen hebben elkaar ontmoet in een taxi, die ze gezamenlijk namen. Ze hebben telefoonnummers uitgewisseld en nadien hebben ze met elkaar gebeld,

- onwetendheid over elkaars personalia: de vrouw weet quasi niets over haar man. Ze weet schijnbaar niet dat de man reeds een kind heeft; geconfronteerd met de naam van het kind, zegt de vrouw dat dit de naam van de vader van de man is. Ook de man weet enkele algemeenheden te vertellen over de vrouw. Hij weet niet of ze eerdere relaties heeft gehad,

- gebrek aan gemeenschappelijke taal: de man spreekt Frans en Douala en een beetje Engels en Nederlands; de vrouw spreekt Malenk en een heel klein beetje Frans.

- de man zegt veel foto's te hebben van zijn echtgenote en het huwelijksfeest doch kan er geen voorleggen.

Op basis van de bovenstaande elementen, overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken en het gevoerde politieonderzoek, besluit het Parket van de Procureur des Konings te Antwerpen, dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap maar dat het een schijnhuwelijk betreft.

Overwegende daarnaast dat het huwelijk reeds vermeld staat in het rijksregister van de man. Echter de vermeldingen en overschrijvingen van de burgerlijke stand in de gemeenteregisters zijn in wezen informatief. Uit de eenvoudige vermelding van een huwelijk dat in het buitenland werd afgesloten mag niet worden afgeleid dat dit huwelijk geldig is in België. Het feit dat de huwelijksakte overgeschreven is, vormt op geen enkele manier een belemmering voor de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om over de erkenning van het huwelijk in het kader van een verzoek tot gezinshereniging te oordelen.

Gelet op bovenstaande wordt de visumaanvraag dan ook geweigerd.

(...)." "

2. Over de ontvankelijkheid

Er dient op gewezen te worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Dit artikel bepaalt het volgende:

"De Raad doet uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht."

Hij is derhalve niet bevoegd om "te zeggen voor recht dat bij toepassing van artikel 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 verwerende partij een visum moet afleveren aan verzoekster". Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep, in de mate waarin het dit verzoek tot voorwerp heeft, niet ontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel waarin ze opwerpt, "Schending van artikelen 10 § 1, alinea 1, 4° juncto artikel 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel;"

Verzoekster betoogt als volgt:

1.1. Geschonden bepalingen en bespreking:

1.1.1. Artikel 10 § 1, alinea 1, 4° van de Vreemdelingenwet van 15,12.1980 stelt het volgende:

" (...)." "

1.1.2. Artikel 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

(...)

1.1.3. Uit de samenlezing van artikel 10 § 1, alinea 1, 4° juncto artikel 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet in samenlezing met de gegevens van het administratief dossier blijkt het volgende:

- dat verzoekster - als echtgenote van een, niet-EU burger met onbeperkt verblijfsrecht - het recht heeft haar echtgenoot te vervoegen;
- dat verzoekster op datum van 18.03.2010 een visum heeft aangevraagd bij de Diplomatieke post van België te Dakar om haar echtgenoot te vervoegen in België;
- dat verwerende partij op datum van 01.10.2010 een uitstel van de behandeling van de aanvraag van verzoekster heeft genomen. Dat echter uit het administratief dossier geenszins blijkt dat dit uitstel gemotiveerd werd, noch dat het aan verzoekster werd ter kennis gebracht. Verzoekster heeft alleszins geen enkele beslissing tot uitstel betekend gekregen;
- dat artikel 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet stelt dat er ten laatste binnen de 9 maanden na de aanvraag van verzoekster een beslissing in haar dossier moest genomen en betekend worden. Dat dit artikel verder stelt dat verwerende partij tot tweemaal toe het recht heeft de behandelingstermijn van 9 maanden te verlengen met telkens 3 maanden. Ook stelt artikel 12bis § 2 in fine van de Vreemdelingenwet dat indien na het verstrijken van de behandelingstermijn van 9 maanden - eventueel

verlengd conform- artikel 12bis § 2, lid 4 van voormelde wet - er dan een machtiging tot verblijf MOET afgeleverd worden;

- dat de raadsman van verzoekster op datum van 18.04.2011 een faxschrijven naar verwerende partij, waarop geen antwoord voortvloeide (stuk 2);

- dat verwerende partij pas op datum van 29.04.2011 een "weigering tot toekenning van een visum gezinshereniging" hebben genomen, zijnde nota bene 13 maanden na de initiële aanvraag van verzoekster van 18.03.2010;

- dat pas op datum van 05.05.2011 de bestreden beslissing aan verzoekster werd betekend;

1.1.4. In casu betekent dit dat verwerende partij 13 maanden de tijd genomen heeft om een eindbeslissing te nemen in het dossier van verzoekster. Immers, verzoekster betwist ten stelligste dat zij een beslissing tot uitstel betekend zou hebben gekregen zodat die bijkomende termijn van 3 maanden conform artikel 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet voor verzoekster niet is beginnen lopen. Dit betekent met andere woorden dat de termijn van 9 maanden om een eindbeslissing te nemen in haar dossier reeds verstreken was op datum van 19.12.2010. Zelfs in de veronderstelling dat de bijkomende termijn van 3 maanden moet worden gerekend aan de 9 maanden behandelingstermijn van artikel 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet, dan nog zou verwerende partij een beslissing genomen én betekend moeten hebben uiterlijk op 18.03.2011. In casu nam verwerende partij een eindbeslissing op 29.04.2011 en betekende deze aan verzoekster op datum van 05.05.2011. Dit is in elke hypothese (9 maanden behandelingstermijn of 9 maanden behandelingstermijn plus 3 maanden uitstel) te laat en werd de bestreden beslissing in strijd genomen met artikel 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet. In casu MOEST verwerende partij een machtiging tot verblijf aan verzoekster afleveren. Op datum van 27.05.2011 richtte de raadsman van verzoekster een mail naar de FOD Buitenlandse Zaken met verzoek tot kopie van het visumdossier, waarop op datum van 01.06.2011 werd geantwoord dat dit laatste dossier te bestellen is bij de FOD Binnenlandse Zaken (stuk 3). Uit het administratief dossier van verwerende partij blijkt geen enkel nieuw gegeven.

1.1.5. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 23, in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2,4. in fine).

1.1.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154,954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43,735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43,735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.),

1.1.7. Immers een zorgvuldige en redelijke administratieve overheid moet het nodige doen deze termijnen te respecteren en geen beslissing te nemen die in strijd is met de wetgeving. Een zorgvuldige administratieve overheid had de bestreden beslissing niet genomen gelet op de omstandigheden van het dossier. Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 10 § 1, alinea 1,4° en 12bis § 2 van de Vreemdelingenwet, en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat uit het administratief dossier blijkt dat er twee beslissingen tot uitstel werden genomen, één op 1 september 2010 en één op 1 oktober 2010. De verwerende partij voegt deze beslissingen toe aan haar nota. De verwerende partij verwijst naar artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet en is van oordeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris over een termijn van 15 maanden beschikte om een beslissing te nemen, zodat de bestreden beslissing niet te laat werd genomen.

De verwerende partij verduidelijkt dat de toepasselijke bepaling van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat een beslissing tot uitstel van drie maanden pas ná de termijn van negen maanden kan worden genomen, en evenmin dat een volgende beslissing tot uitstel opnieuw pas ná het verstrijken van deze

drie maanden zou kunnen worden genomen. Verzoekster poneert dit ook niet in haar verzoekschrift, zo stelt de verwerende partij.

De verwerende partij merkt op dat artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de beslissingen tot uitstel niet aan de visumaanvrager ter kennis worden gebracht. Er wordt volgens haar slechts een sanctie voorzien indien er geen beslissing is binnen de voorziene termijn. Bovendien wijst de verwerende partij erop dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat er op zeer regelmatige basis correspondentie werd gevoerd tussen de dossierbehandelaar en verzoeksters contactpersoon bij het CAW "De Mare" te Antwerpen. Hieruit blijkt volgens verwerende partij dat de betrokkenen zeer stipt op de hoogte waren van de vooruitgang in hun dossier.

Verzoekster kan volgens de verwerende partij daarom niet ernstig voorhouden dat het bestuur onbehoorlijk of onzorgvuldig zou hebben gehandeld. Verwerende partij is van oordeel dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat zij de bestreden beslissing trof na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel inclusief.

3.3. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. De Raad merkt vooreerst op dat in deze zaak de bestreden beslissing getoetst dient te worden aan de wettelijke bepalingen zoals die golden op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, met name op 29 april 2011.

3.5. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster een visumaanvraag gezinshereniging heeft ingediend bij de Belgische ambassade te Dakar (Senegal) op 18 maart 2010. De bestreden beslissing werd genomen op 29 april 2011, dit is afgerond 13 maanden na het indienen van de aanvraag.

3.6. Kernpunt van het betoog van verzoekster is dat de bestreden beslissing genomen werd buiten de in artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van negen maanden die ingaat vanaf het indienen van de aanvraag. Zij is van oordeel dat haar conform artikel 12bis, § 2, *in fine* van de Vreemdelingenwet dan ook een machtiging tot verblijf diende afgeleverd te worden. Zij preciseert dat zelfs indien ervan uitgegaan dient te worden dat verwerende partij een beslissing tot uitstel heeft getroffen op 1 oktober 2010 conform het gestelde in artikel 12bis, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet, wat verzoekster betwist omdat ze noch gemotiveerd noch betekend werd, de bestreden beslissing nog te laat getroffen werd aangezien de behandelingstermijn dan 12 maanden bedroeg (9+3) en geen 13 maanden, zoals *in casu*.

3.7. Artikel 12bis, § 2, derde, vierde en vijfde lid van de Vreemdelingenwet zoals ze golden op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing, luiden als volgt:

"De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste negen maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en betekend.

In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een gemotiveerde beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vierde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden."

Bij de invoering van artikel 12 bis, § 2 van de Vreemdelingenwet werd in de memorie van toelichting het volgende gesteld: *"Met betrekking tot de behandeling van het verzoek voorziet §2, nieuw, overeenkomstig artikel 5, §4 van de richtlijn dat de beslissing tot toelating zo spoedig mogelijk (uiterlijk*

negen maanden na de datum van indiening van het verzoek) moet worden genomen en betekend moet worden. In bijzondere gevallen, die verband houden met het complexe karakter van het verzoek (bijvoorbeeld in het geval van dossiers waarin er sprake is van een vermoeden dat het om een schijnhuwelijk gaat en waarvoor een advies van het bevoegde parket vereist is) kan deze termijn twee keer met een periode van 3 maanden verlengd worden. Elke verlenging moet het voorwerp uitmaken van een gemotiveerde beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.” (Parl.St., Kamer, 2005-06, nr. 51K2478/001, 67).

3.8. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris tot tweemaal toe een -weliswaar summiere- gemotiveerde beslissing tot uitstel trof, een eerste maal op 1 september 2010 en een tweede maal op 1 oktober 2010. Derhalve beschikte de verwerende partij conform artikel 12*bis*, § 2, laatste lid van de Vreemdelingenwet over een behandelingstermijn van 15 maanden te rekenen vanaf de indiening van de visumaanvraag (9+3+3) en is de bestreden beslissing binnen deze termijn getroffen. Uit het feit dat de eerste en de tweede beslissing tot uitstel reeds in een vroeg stadium werden genomen, kan op zichzelf geen schending van artikel 12*bis*, § 2, tweede lid worden afgeleid. Een beslissing tot uitstel mag slechts worden getroffen binnen de negen maanden volgend op de datum waarop de aanvraag voor het visum werd ingediend, eventueel reeds verlengd met drie maanden. Deze voorwaarde wordt *in casu* vervuld. Daarnaast geldt als enige voorwaarde dat het uitstel slechts mag worden bepaald omwille van "*bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de zaak*" en dat de beslissing op dat vlak moet worden gemotiveerd (cf. RvS 11 januari 2013, 222.014). Dat de beslissingen tot uitstel uitstaans hebben met de "*bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de zaak*" wordt door verzoekster niet betwist. Verzoekster betwist dat de tweede beslissing tot uitstel van 1 oktober 2010 gemotiveerd werd. Uit het administratief dossier blijkt echter dat deze tweede beslissing tot uitstel wel degelijk gemotiveerd werd. Immers kan hierin gelezen worden "*Beslissing (...) Uitstel administratief onderzoek(parket) (...) Wettelijke referenties: Art. 10, §1er, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980*". Deze bevraging van het parket wegens een schijnhuwelijk kan gelet op de bovenvermelde memorie van toelichting beschouwd worden als een bijzondere omstandigheid die verband houdt met het complexe karakter van de behandeling van de zaak. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat de beslissingen tot uitstel haar niet ter kennis werden gebracht, maar de vraag of de beslissingen tot uitstel al dan niet behoorlijk aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht, doet aan het voormelde geen afbreuk (cf. RvS 11 januari 2013, 222.014). Er is hiervoor immers geen uitdrukkelijke sanctie voorzien in artikel 12*bis*, § 2 van de Vreemdelingenwet. De kennisgeving van beslissingen is volgens een algemeen principe van administratief recht van belang in het kader van het bepalen van de datum waarop de beroepstermijn een aanvang neemt. Een eventueel gebrek aan betekening heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissingen zelf.

3.9. De Raad dient dan ook te concluderen dan gelet op de twee gemotiveerde beslissingen tot uitstel, door verwerende partij getroffen op 1 september 2010 en een tweede maal op 1 oktober 2010, zij conform het gestelde in artikel 12*bis*, § 2, laatste lid van de Vreemdelingenwet beschikte over een behandelingstermijn van 15 maanden te rekenen vanaf het ogenblik van het indienen van de visumaanvraag, zijnde vanaf 18 maart 2010. *In casu* werd de bestreden beslissing getroffen op 29 april 2011, dit is afgerond ruim dertien maanden na het indienen van de visumaanvraag, wat derhalve tijdig is.

Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend dertien door:

mevr. M. EKKA,
dhr. M. MILOJKOWIC,
mevr. C. DE GROOTE,

wnd. kamervoorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. EKKA